

[Ib Nørlund.]

og man må også sige, at nogle af de metoder, der anvendes for at holde folkene nede, f. eks. disse bantustandannelser, meget minder om de såkaldte strategiske landsbyer i Vietnam.

Sammenbruddet for den portugisiske fascisme har øget folkenes muligheder i dette område, men også risikoen for modstød fra imperialistiske kredses side. Derfor tror jeg, det haster med at støtte folkene netop dér, og det er der jo forpligtelser til i talrige beslutninger fra FN's side. Selve Namibia-spørgsmålet er jo et af de groveste tilfælde — den faktiske okkupation, som Sydafrika udøver — af imperialistisk politik. Det er rigtigt, at FN har vedtaget talrige rigtige og gode resolutioner, men at der ikke er sket meget på grundlag af dem, og det indeholder en risiko, som allerede har gjort sig bemærket, fordi det udnyttes fra Vorsterregimets side og lignende kredse til at give visse formelle løfter eller i hvert fald stille noget i udsigt og på den måde dække sig bag ikke virkeliggjorte beslutninger. Deri ligger en tilskyndelse, synes jeg, til virkelig at gøre noget for at realisere beslutningerne, så meget mere som det, man kan se hen til som den eneste løsning på et problem som Namibiaproblemet, er en sejr for modstandsbevægelsen, for SWAPO, som jo FN også har udtalt sin støtte til.

Men i de argumenter, der er blevet fremført her, som mestendels er gået på melodien, at man havde mægtig sympati, men ikke noget at have den i, synes jeg, der er nogle, der er helt uholdbare. Man siger, der ikke er noget juridisk grundlag for at gøre noget her. Hvis jeg må citere fra FN's resolution, generalforsamlingen i december 1973, så står der deri, at alle stater opfordres indtrængende til at tage alle mulige økonomiske og andre forholdsregler med henblik på at tvinge Sydafrika til øjeblikkelig at trække sig tilbage fra Namibia. Det er da vel juridisk grundlag nok; så kan man da ikke sige, at det er bare noget, der opfordres til at man gør for sig selv.

Man har også sagt, at det er nødvendigt at komme med en fuldstændig rapport om forholdene; men koloniudvalget i FN har den 8. april 1974 vedtaget en consensus-tekst, som det kaldes, om hele dette spørgsmål, som udførligt og i enkeltheder påpeger,

hvordan det ser ud dér. Men der er det mærkværdige, at i meddelelsen, som er tilstillet os fra FN-missionen, hedder det i de sidste linjer, at efter denne teksts vedtagelse anførte den danske repræsentant, at delegationens tilslutning til teksten ikke burde fortolkes som en tilslutning til alle elementer i denne.

Når man her taler om, at Danmark måtte udnytte alle pressionsmidler, kan man da ikke påstå, at en sådan hale på ens indstilling i en sådan diskussion er at udnytte alle pressionsmidler, tværtimod, og det går jo i tråd med, at Danmark heller ikke ved den sidste generalforsamling stemte for generalforsamlingens resolution, som man rettelig burde gøre, hvis alle disse gode formål, som her har været nævnt, virkelig skulle fremmes.

Der blev henvist til, at der var kontakter dengang mellem geeralsekretæren og den sydafrikanske regering. Disse kontakter er som bekendt indstillet nu, og jeg vil gerne spørge ministeren om hans stilling til en tilsvarende afstemning i generalforsamlingen og om forklaringen på den danske holdning i koloniudvalget.

Ib Christensen (DR):

Retsforbundets gruppe påskønner det initiativ, som socialistisk folkeparti har taget til denne diskussion, og håber, at det kan medvirke til dansk handling i denne sag. Men vi må tilføje, at vi lige så lidt som tidligere ordførere mener, at isolerede danske sanktioner kan løse ret mange ting. Det vil være et slag i luften.

Der er kommet forslag om, at en af de ting, vi kunne gøre og måske med nogen effekt, var at støtte Namibiarådet, og det kan vi tilslutte os.

Men det, der er galt i denne sag, er jo, at sikkerhedsrådet ikke har truffet nogen beslutninger om sanktioner i lighed med dem, man har truffet vedrørende Sydrhodesia, og Danmarks muligheder for eventuelt sammen med de andre nordiske lande at påvirke sikkerhedsrådet — og det vil jo i denne forbindelse navnlig sige USA og Storbritannien — til at indtage en ændret holdning bør i hvert fald udnyttes. Kan der komme det ud af denne sag, så er der i hvert fald opnået noget.